

nende lastest suuremat tähele ei pane, nõnda oli see siis ka siin. Ja kui inimese käsi väga hästi käib ja raha küllalt taskus on, siis tõuseb ka ikka oma jagu uhkust südamesse, seda uhkust, mis waesemate inimeste, iseäranis kõige ligemal elawate, pääle natuke kõrgelt waha woatab. Sest see siis ka tuli, et Jüri, et ta küll Tiidud kui trund teenijat auuspidas, kuidu siiski teda suurt tähele ei pannud.

Hoopis teine lugu oli muidugi teada Jaaniga. Selle süda biskas rõõmu pärast, kui Tiidu majasse tuli. Müüd oli ta ometi ühte puhku tema ligi ja wõis teda iga päew näha ja temaga rääkida. Siin ja sääl, kus nad mõlemad nelja silma all oliwad, langes ka mõnigi magusam sõna Jaani poolt, mis Tiidu paleid punaseks pani, ega see teistigi wõinud olla.

Ehk küll niisugused pilgud, nagu praegu nimetatud, peaaegu üht kõikide teiste selja taga sündisiwad, nii et sest keegi aru ei saanud, märkas wernaene Mari wiimaks ära, mis tuuled Jaani ja Tiidu wahel puhusiwad, aga tema ei pannud seda koguni imeks ega pahaks. Naesterahwal peab, nõnda ütlesiwad inimesed, niisuguste asjade tarwis väga peenike orusaamine olema. Temal oli selle üle weel pääleegi rõõmus meel, sest paremat minijat, kui Tiidu oli, ei wõinud tema enesele soowidagi. Ta oli mõistlik ja hää südamega naesterahwas, kel meeldegi ei tulnud selle pääle mõelda, et Tiidu waise rahwalaiks oli. Ta ei tahtnud ju muud kui oma poja õane. Jüri mõtted oliwad selle poolest küll hoopis teisjed. Ta oli oma naesega juba mõndagi korda rääkinud, et Jaanil juba aeg olks poisimehe põlwele

selga pöördä, aga kumbgi abikaas ei ütelnud, keda Jaan nende aru järele enesele peaks walitsema.

Müüd oli Jüri üs tuttaw jõukas päriskoha omanik mõni werst Wäljaotsalt eemal. Sel oli teiste laste hulgas ka üks täis kasunud tütar, õige kena jumekas tütarlaps, ka südame poolest mitte sant inimene. Jüri oli seda näinud ja tundma õppinud ja mõttes oma südames, et ta talle väga hästi minijaks meele järele oleks. Ta oli ka mitu kord Jaaniga sääl jootude pääl käinud ja arwanud, et ehk noored inimesed teine teist näewad. Aga Jaan jäi nagu ta oli, ei näinud peretütre ilu nagu tähelegi panemat. Ega see ka imeks olnud panna, sest süda oli juba teises kohas wangi wõetud.

Wahelajal oli Jaan kakskümmendkaks ja Tiidu kakskümmend aastat wanaks saanud. Mõlemad üsna parajas wanaduses. Nagu öeldud, ei olnud nende wahel ammugi peigmehe ja pruudi olek. Jaani süda aga nõudis juba õige wägewa häädleja, et ta Tiidule selgeste asja awaldaks. Ta ootas jels parajat aega.

Heina-aeg tuli kätte. Kõik sulased ja tüdrukud läksiwad kodust ära heinamaale, mis wersta kolm eemal seisis. Peremees ise ei wõinud minna, sest et ta jalg haige oli. Üks wistrik oli sääre tera pääle üles löönud, ikka suuremaks läinud ja wiimaks kõik jala paistetama ajanud, nõnda et ta ei muul wiisil kui kargu najal suure woewaga astuda wõis. Perenaene ja Tiidu oliwad kodu jäänud maja asju talitama.

Ühel päewal, kui ilus ilm wäljas oli, waewaldas peremees kargu najal toast wälja aeda, kus ta